

Skattekortet

Marius legede med naboens Peter. De var alene i baghaven. "Ved du godt, at hvis vi kunne grave og grave og grave, lige til vi kom ud på den anden side af Jorden, så ville vi komme op af jorden i Kina?" Peter så på Marius med store øjne. Det kunne han overhovedet ikke forstå. Han vidste jo ikke, at Jorden er rund, og heller ikke, hvor de forskellige lande ligger. Men han tvivlede ikke på det, Marius fortalte. Marius vidste så meget. "Skal jeg hente min skovl?" spurgte Peter. "Nej, det er helt umuligt at grave gennem Jorden til Kina. For det første er der mange, mange kilometer, og for det andet er Jorden glødende inde i midten." Peters fantasi havde travlt lige nu med at forestille sig alt det, Marius fortalte.

"Forresten så må du godt tage din skovl med i morgen, Peter, for der er noget andet, vi kan lave. I aftes fortalte min far mig, at da han var dreng, gravede han og nogle kammerater en skat ned i jorden inde i skoven, du kan se derovre. De har aldrig gravet den op igen. Far var kommet til at tænke på det, fordi han på min farmors loft var stødt på det skattekort, de lavede dengang. Så hvad siger du til en rask lille skattejagt i morgen formiddag?"

Peter var fyr og flamme. Han fortalte sine forældre om det, mens de sad og spiste aftensmad. "Ved du hvad, Peter. Jeg var faktisk med til at grave skatten ned dengang", sagde Peters far. "Jeg legede med Marius's far, ligesom du nu leger med Marius. Jeg synes, det er helt spændende, at I nu går i gang med at finde den nedgravede skat."

Den næste morgen fulgtes de to drenge ad mod skoven med skovle og skattekortet. Det var temmelig nemt at finde ud af, hvor på kortet de befandt sig, da de nåede skoven. Derefter havde de bare at følge den røde streg. Stierne var de samme, men naturligvis var nogle træer fældet, mens andre var kommet til siden dengang. Det lykkedes for dem at finde frem til det sted, hvor der var et rødt kryds på kortet. De kikkede på hinanden, stolte og spændte, og gik i gang med skovlene. De gravede og gravede, men der var intet tegn på en skat.

Et par cyklister nærmede sig - drengenes fædre! For dem var det en speciel oplevelse at se drengene grave efter den skat, de selv havde gravet ned for mange år siden. Der var et formål med, at de kom. De havde nemlig på fornemmelsen, at drengene ville få brug for deres hjælp. For når man laver sådan et skattekort, må man jo lave det lidt besværligt for dem, som senere prøver at finde skatten. Det skal ikke være lige ud ad landevejen; der skal tænkes og gøres en indsats. Da de nåede tæt på de gravende drenge, vidste de, at drengene var gået i fælden. De havde ikke læst skattekortvejledningen og var derfor gået galt i skoven.

De nåede helt hen til drengene. "Jeg skal love for, I arbejder hårdt. Meget hårdere end

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

nødvendigt", sagde Marius's far. "Hvad mener du med det? Og hvorfor kommer I her?" spurgte Marius.

"Vi ville lige se, om I klarede opgaven", sagde Peters far. "Det var jo os, der i sin tid var med til at skjule skatten og tegne kortet. Men vi gjorde det på en måde, så man skulle se sig for og tænke sig godt om, hvis man skulle finde skatten. Har I gjort det?"

Peter sagde, at det havde været meget nemt at følge den røde streg og andre tegn på kortet. Det undrede dem bare, at skatten ikke var der.

Fædrene så på hinanden. Drengene i dem var stolte over, at de havde formået at gøre det svært. Fædrene i dem var lidt skuffede over, at deres sønner ikke så sig ordentligt for, før de bare masede på med det grove arbejde. "Skal vi hjælpe jer lidt?" spurgte Marius's far. Marius svarede, at de da gerne måtte grave lidt for dem. "Nej, Marius, det var ikke det, jeg mente. I graver faktisk det forkerte sted. Vi kan hjælpe jer så meget, at vi siger: se på kortet og studer det meget nøje - se godt efter alle detaljer."

Marius og Peter så på hinanden. Det forkerte sted! Det kunne ikke passe. De så længe på kortet, men kunne ikke se, hvad de havde gjort galt. Så fik Marius pludselig øje på et lille ord på fire bogstaver i nederste højre hjørne: VEND! De vendte papiret og læste, hvad der stod skrevet bagpå:

Når den stiplede linje starter, betyder det, at ruten er tegnet spejlvendt i forhold til den brede sti.

Det var alt. Men også nok. De to drenge indså, at de havde gravet forgæves. De ville straks fortsætte med at finde det rigtige sted, men blev pålagt at dække hullet til først. Fædrene cyklede af sted igen. De to drenge kikkede slukørede efter dem. De kunne nu godt have hjulpet os med at grave, tænkte de. Nå, men de fyldte hullet op og gik tilbage til det sted, hvor den stiplede linje begyndte. Så gik de efter den spejlvendte rute og nåede et sted, der lignede det andet sted meget. Her gik de så i gang med at grave, og det varede ikke ret længe, før de stødte på en kasse.

De så triumferende på hinanden. Det var, som om alt sliddet var glemt. De havde fundet skatten. De tog den op og satte sig på en træstamme for at se, hvad der var i kassen. Der var et brev fra dem, der havde gravet den ned - med dato, navne og alder. De så deres fædres navne. De var cirka på deres alder dengang. Desuden var der dagens avis, lidt gammelt legetøj, nogle få mønter og nogle fotografier. Hvor var det spændende!

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

De havde slet ikke hørt, at fædrene var kommet tilbage. "Vi har en lille findeløn til jer", sagde Peters far. De havde taget sodavand, kiks og chokolade med til dem. Peter og Marius gik straks i gang med sodavandene. De var meget tørstige efter at have gravet så meget. Fædrene derimod kastede sig over skatten med stor interesse og nostalgi. Det var sjovt for dem at se, hvad de i sin tid selv havde været med til at gemme. Det er interessant, hvordan man kan huske ting og begivenheder, man ikke har tænkt på i årevis. Det ligger gemt inden i én.